

[Handelsministeren.]

af disse Vanskeligheder som af alle andre som Følge af de iværksatte Foranstaltninger opstaaende Vanskeligheder ikke glemme, at de er iværksat for at undgaa endnu værre Ting, for at afværge ligefrem Sammenbrud paa det handelspolitiske og økonomiske Omraade.

Jeg skal i øvrigt ved denne Lejlighed ikke gaa nærmere ind paa en Udredning af Arten af de forskellige Lovbestemmelser, der er vedtaget siden September i Fjor, da England forlod Guldstandarden, idet der i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, er givet en udførlig Fremstilling af, hvad der er vedtaget i den forløbne Tid, altsaa i de forløbne 8 Maaneder.

Derimod maa jeg fremhæve, at Regeringen skønner, at det vilde være uforvarsomt nu at ændre Kurs og lade vigtige Dele af de bestaaende Foranstaltninger helt eller delvis bortfalde. Jeg maa tilmed fremhæve, at ingen kunde være i Tvivl om, at Loven af 30. Januar 1932 rent logisk set faktisk forpligtede os til at opretholde de af Loven fremkaldte Foranstaltninger, indtil en endelig Stabilisering af vore Valutaforhold kunde finde Sted. At Lovens Varighed i første Omgang kun blev 2 Maaneder, var en aabenbar Fejl, thi den korte Gyldighedstid medførte stor Usikkerhed i de Dispositioner, som Handelen maatte træffe. Men den korte Gyldighedstid var hovedsagelig møntet paa Valutaattest-Ordningen og lod sig til en vis Grad forsvare ud fra den Betragtning, at det var en meget vidtrækkende Beslutning, der her blev truffet, og at der derfor maatte være en Mulighed for, at man kunde ændre den igen i Løbet af forholdsvis kort Tid.

Imidlertid vil man jo nu neppe fra nogen Side foreslaa for Alvor at gaa bort fra Importreguleringen, uagtet man har erfaret, at denne Regulering fører meget betydelige Ulemper med sig. At den trufne Valutaattest-Ordning ikke kan opretholdes uændret i al Fremtid, er en Sag for sig — og herom er vi vel nok alle enige —, men Tiden er ikke nu inde til, at Danmark voldsomt kan ændre sin Valuta- og Handelspolitik. Vi er, som Forholdene har formet sig, henvist til at se Tiden an, og i den Overgangens Tid, vi nu er inde i, maa vi vogte os for at begaa Fejl, hvorved vi kan forskertse de Muligheder, som er stillet os i Udsigt.

Vi staar nu overfor den Kendsgerning, at Danmark ikke som før kan opretholde en fri Handelsforbindelse med praktisk talt hele den øvrige Verden — det kunde vi før, det kan vi ikke mere. Vi beklager, at det er gaaet, som det er, paa det handels-

politiske Omraade, og vi vil naturligvis af yderste Evne søge at bevare Forbindelsen til alle Sider i det Omfang, som det er muligt, men vi kan ikke være blinde for, at England nu praktisk talt er det eneste Land, hvis Marked er frit aabent for vore vigtigste Landbrugsvarer. Det er ogsaa mit Haab, at det engelske Marked ved gensidig Imødekommenhed og Forstaaelse, bygget paa fælles Interesser, kan bevares for vore Landbrugsprodukter, og Danmarks Handelspolitik og dermed ogsaa vor Valutapolitik maa fornuftigvis indstilles derefter.

Jeg undres unægtelig over, at Landbrugets Repræsentanter i deres Agitation mod de trufne Lovforanstaltninger Gang paa Gang gør Forsøg paa at feje alle Argumenter for at føre en henholdende og forsigtig Politik til Side. Jeg kan kun forklare dette derigennem, at de økonomiske Kaar er blevet saa stærkt forringet for store Dele af Landbrugets Mænd, at de har tabt Evnen til at gaa ind i en rolig Overvejelse pro et contra. Men Kendsgerningerne bør man dog ikke tilsidesætte, og Kendsgerningerne siger os, at vore Markeder udenfor England er blevet stærkt reduceret, netop paa Grund af Kronekursens Sænkning — jeg erindrer i denne Forbindelse baade om den franske 15-Procents Valutatold og den tyske Smørtold. En Videreførelse til det engelske Marked af de Ulemper, der fulgte dermed for det danske Landbrug, vilde være, om ikke just Dødsstødet, saa dog i hvert Fald et lammende Slag.

At Regeringen ikke er uden Holdpunkt for sin henholdende Politik, naar Talen er om at vurdere Tingene ud fra erhvervsmæssige og specielt sagkyndige Overvejelser, vil klart fremgaa af de i Henhold til den gældende Lov indhentede Erklæringer, der findes optrykt som Bilag til Lovforslaget. Loven af 31. Marts indeholdt, som bekendt, en Bestemmelse om, at Handelsministeren inden 1. Maj skulde indhente dels Udtalelser fra Erhvervene, dels Udtalelser af specielt sagkyndig Art om, hvorvidt fri Valutanotering kunde forenes med Lovens Regler og Bestemmelser i øvrigt. Disse Udtalelser vil blive suppleret med Udtalelser fra enkelte andre, og disse sidste vil blive tilstillet Rigsdagen, snarest ske kan. Jeg nøjes med at henvise til de nævnte Udtalelser og undlader helt at kommentere dem.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget, og jeg gør det med Forventning om, at det fortsat maa være muligt for Rigsdagen i Enighed at opretholde de Foran-